

Szilágyi P. Katalin

CIPŐFŰZŐ

[SZAVADAT NE FELEDD]

2017-07-31 | NOVELLA, SZAVADAT NE FELEDD



Míg a nővért várta a reggeli gyógyszerekkel, eszébe jutott, mint vergődött a priccsén, a fogságban. A fogság, így emlegette mindenki a családban azokat az éveket. Bizonytalanság, megaláztatás, állandó életveszély. Nem is tudta már, mi volt a legrosszabb. Az éhség. A jóra, a szóra, az asszonyra és az akkor már pár éves

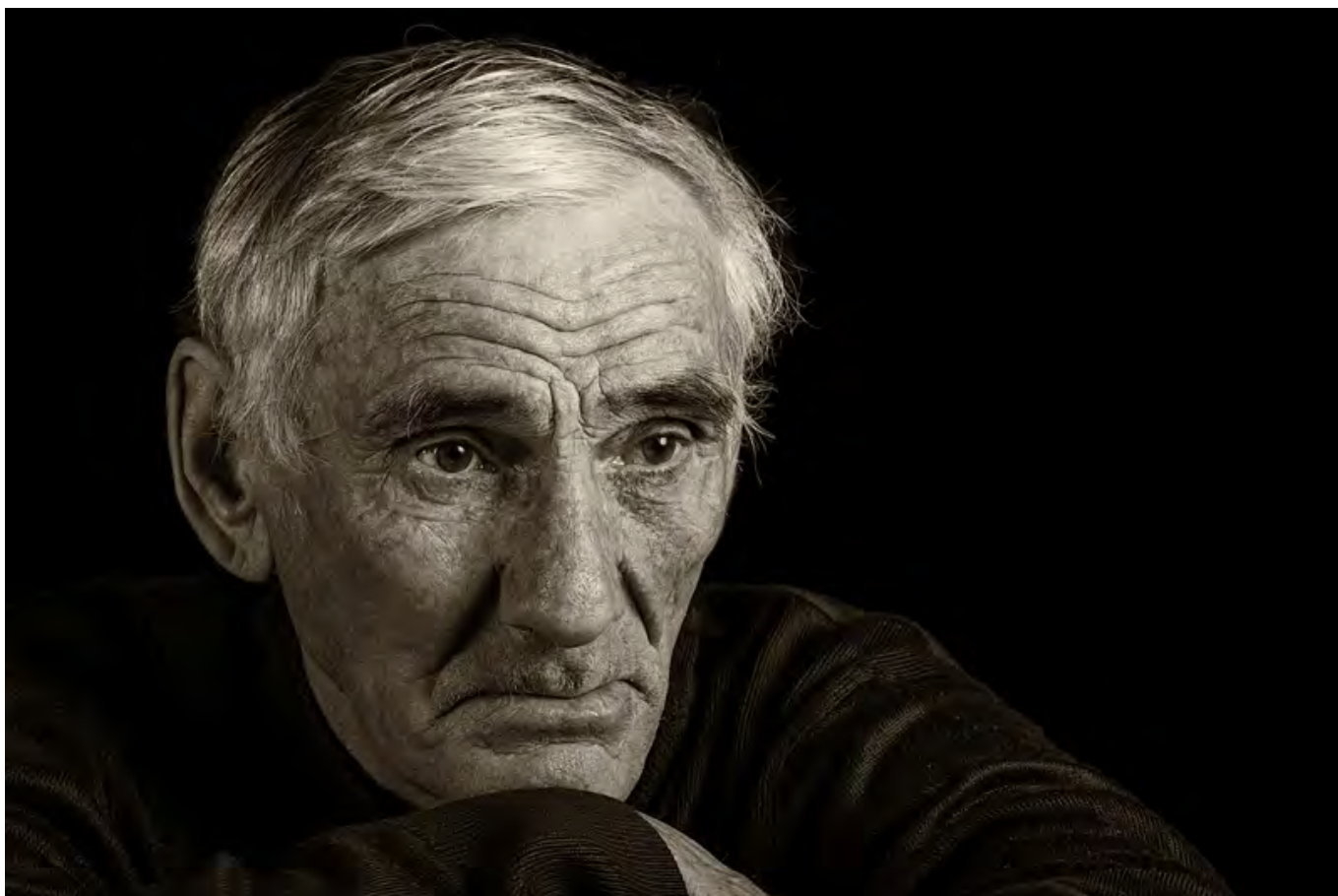
kislányra, aki nem ismerte meg, mikor négy év után hazavergődött. Míg feküdt az ágyban és a beleit marcangoló fájdalmat próbálta csitítani, arra gondolt, mennyi mindent kibírt ez a test. A sportsérüléseket, a háború, majd a fogság éveit. Majd két méter magas, atletikus teste, amire olyan büszke volt, sosem hagyta cserben. Erős, mégis hosszú ujjai egyforma indulattal nyúltak asszonyhoz, varrótűhöz, a hegedűjéhez és a futball-labdához. Csontos térde átgázolt mindenben, s ha csatárként megindult a pályán, nem volt kegyelem. Szabómesterként precízen kezelte a számokat, sportemberként ismerte a testét, és most, három hónap száналmas gyötrődés és a műtét után kezdett elfáradni.

Nem akarja végigcsinálni

A kezdeti gyomorfájásokat a fogságban úgy-ahogy kikúrált tifusznak tudta be, meg a későbbi rendszertelen és gyors étkezéseknek, mikor a még forró ételt

behörpölve rohant a gyárba, harmadik műszakba. Ezerkilencszázhatvankettőben még javában épült a kommunizmus. Vagy valami hasonló. Építsd a gyárat, magadnak építed, szónokolt a ruhagyár párttitkára. Elvtárs, magának kevés a gyomorsava, túl sok a gyomorsava, ne egyen sósat, ne egyen meleget. És ő várt türelmesen, nem evett vagy evett, ahogy az orvosai kérték. Mikor gyengült és fogyott a türelme, nőtt a kétségbeesése. Addig betegséget hírből sem ismert, nem is fogadta el a diagnózist. Pár hét kímélő étrend, pihenés, gyógyszerek – elmúlik majd. Aztán jött az operáció. Nem tetszett neki, ahogy a műtét után az orvos kerülte a tekintetét. A szomszéd ágyon kínlódva fordult egy beteg, halk szellentés hallatszott. Megfeszültek az állizmai, míg a plafont nézte. Legjobban a kezén látszott, mennyit fogyott. Áttetsző bőre alatt kéken kanyarogtak az erek, meglappadt a hús az ízületei között, a körme kék lett, mint a régi szódásüvegek fala. Kintről halk villamos-csörömpölés hallatszott, és a huzat valahol becsapott egy ajtót. Erre riadt fel szendergéséből. Nem akarja végigcsinálni. A méregetést, a száналmat, a lesajnálást, a titkolt és nem titkolt aggodalmat, a tehetetlen, pisiszagú leépülést egy idegen kórterem falai között. Megérezte, hogy nézik. Kissé felemelte a fejét és meglátta a szőke nővért, amint összehúzott szemmel méregeti.

– Itt a gyógyszere – szólt csendesen, és gyöngéden megfogta a pulzusát.



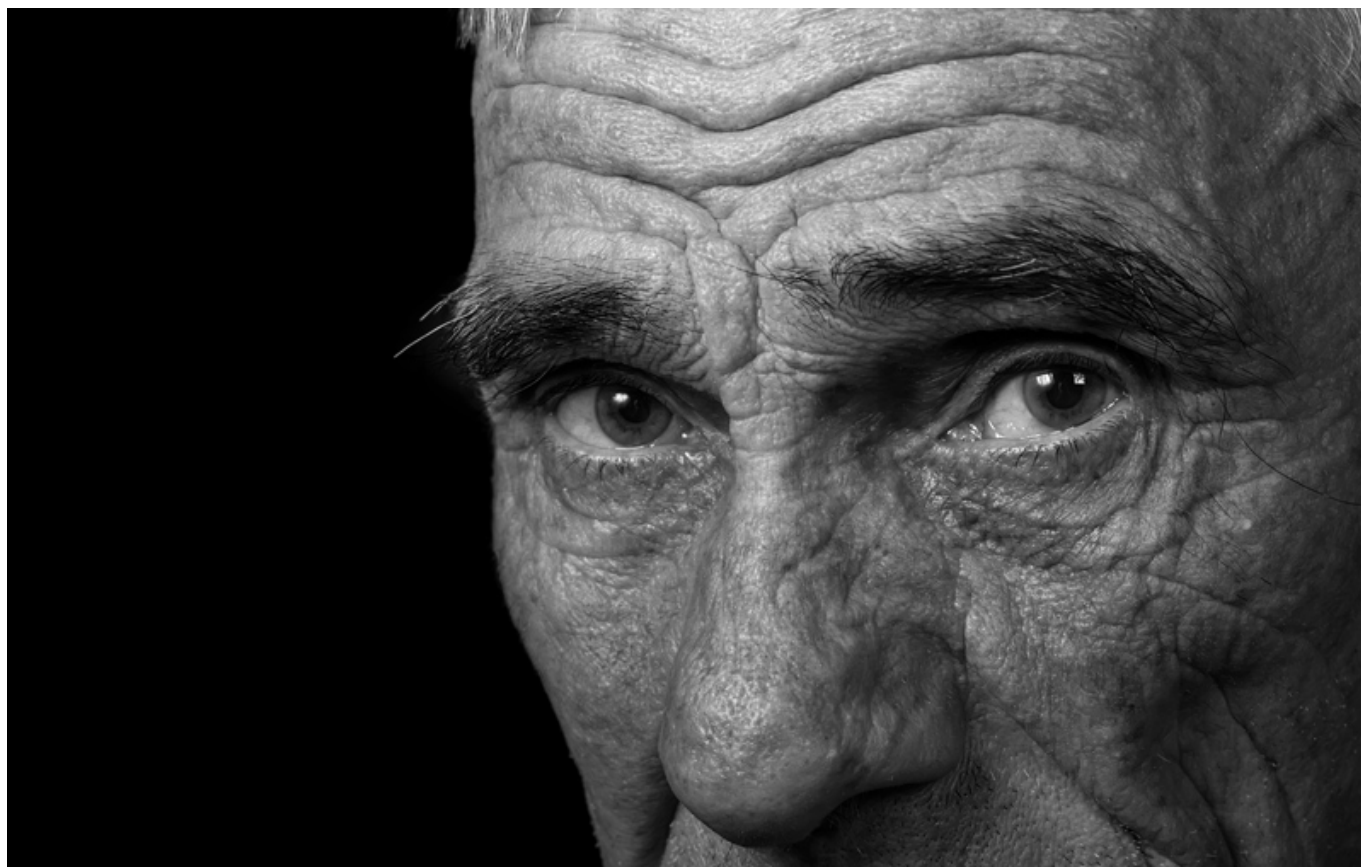
A napokat mi tolja előre meg hátra, töprengett, míg a kórterem ablaka alatt zöldbe robbantak a fák. Egyik héten még kis zöld lándzsákkal döfködték az acélos eget, aztán az acélosság átment mosott kékbe, és kizöldültek az ágak. Új orvos lett. Amikor az osztályt átvette, még érzett némi izgalmat, kis fáradt kíváncsiságot, vajon ez mit talál ki. De eltelt pár nap, és a terápia várt hatása késett, sőt elmaradt. Infúziótól kisebesedett erei fájón zsibongtak, és a szőke nővér, a kedvence, sokkal többet figyelt rá, mint betegtársaira. A fájdalom kiszámíthatatlanul, a legváratlanabb időpontokban jelentkezett. Volt, hogy az infúzióban adott gyógyszerek hatása órákig elszongította, betakarta a fájdalmát, tompa nyomást érzett, meleget. Néha a lánya látogatásait is átaludta, csak az éjjeliszekrényen hűlő étel szagára ébredt. Aztán éjszaka, a legváratlanabb pillanatokban, szeszélyes, szürke álmái legmélyéről cibálta felszínre a vörösen lüktető kín. Hullámokban jött, szaggatva, tépve. Úgy tűnt, élő állat harapja odabenn a testét. Honnan jön ez?, tűnődött, míg az átnedvesedett párnán próbált elfeküdni. Megváltozott az észlelése is. Zöldebb lett a fák színe. Melegebb a napsugár és még a víz is. Édes volt a víz és langyos is a szájában, majd a nyelőcsővébe érve

keserű epévé változott. Még bírom, emelem a karom, mozdul a lábam, de csak a fájdalom éltet, súgta a fölé hajló, szőke nővérekének. Az áttétek alattomosan jelentkeztek, fájt a csontja, még a haja is lüktetett aszalódó koponyáján. Aztán már csak színezgette a képet. A helyzetet. A módszert. Sportember volt, vén farkas, aki nem fél a haláltól, ha az gyors. Csak a fájdalomtól.

– Kislányom, hozz már legközelebb pár erős fűzöt tőletek a gyárból. A nővérekének ígértem, a kis szőkének, tudod – simogatta a lánya kezét az ágy szélén ülve.

Kinn már elvirágzott a hárs, a sárga virágok szétszórták magukat a szélben.

– Már érik az eper, apuka – rakta az éjjeliszekrényére a cukrozott gyümölcsöt egy csészében a lánya. – És itt a fűző is, a nővérekének.



Mohón kapott utána. Míg feltornázta magát az ágyból, kórházi hálóinge szétnyílt pucér, csontos fenekén. Kezével még visszaintett az ajtóból, aztán a falat simítva a folyosó végi vécé felé sántikált. Verejték gyűlt a szemöldökén. Nyála megkeseredett és

megkötött a szájában. Sóhajtott, és halkán behúzta maga után az ajtót.

A szőke nővérke közben meglepődve értesült arról, hogy ő jó erős cipőfűzőt szeretne, de azonnal a vécébe futott. Míg zokogva, levegő után kapkodva visszakísérték az ágyába, eldőlt a bögre az éjjeliszekrényen. Édes eperszag töltötte be a kórtermet, a piros lé a kőpadlóra csöpögött.

kép | Artkot, shutterstock.com